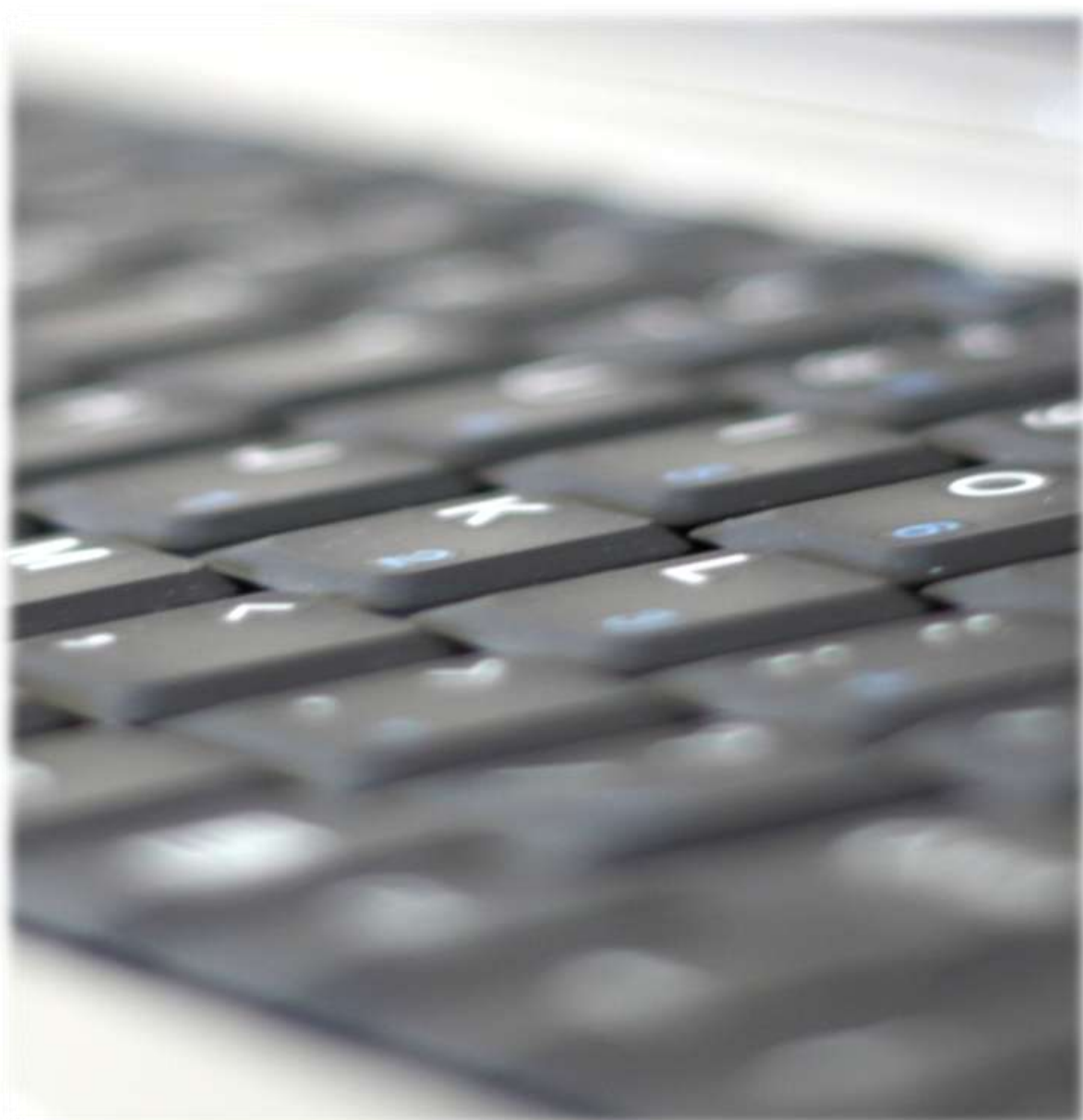

■ **LEGAL**PARTNER

FILIPCZYK KARABASZ ŻEBRYK
SPÓŁKA PARTNERSKA RADCÓW PRAWNYCH

Wydarzenia prawne

Nowa ustawa o zbiórkach publicznych	3
Nowe regulacje dotyczące pracy w niedzielę i święta	3
Klauzula wykonalności w formie pieczęci	3
Zbiorowe interesy konsumentów	4
Przedłużanie umowy bez zgody klienta	4

Z orzecznictwa

5 mln za dostęp do sądu to za dużo	5
Bierność pozbawi pensji za gotowość do pracy	5
Wynagrodzenie za pół etatu, a praca na cały	6
Nie można uznać, że praca nie ma wartości	7
Prawo do sądu ważniejsze od wad formalnych	8
Do żądania ustanowienia służebności przesyłu użytkownik wieczysty nie jest legitymowany	8
Okres użytkowania wieczystego nie wlicza się do okresu posiadania	9
Policja nie musi uzasadniać umorzenia dochodzenia	9
VAT przy aporcie	10

W celu otrzymywania bezpłatnego Newslettera Kancelarii **LEGALPARTNER** Filipczyk Karabasz Żebryk Spółka Partnerska Radców Prawnych należy odwiedzić stronę Kancelarii www.legalpartner.pl, a następnie w lewym dolnym rogu wskazać adres e-mail, na który życzą sobie Państwo otrzymywać Newsletter Kancelarii.

Nowa ustawa o zbiórkach publicznych

Sejm przyjął nową ustawę o zbiórkach publicznych. Nie będzie już wymagana urzędowa zgoda na podjęcie zbiórki publicznej. Obywatele będą mieli możliwość podjęcia decyzji, która akcja dobroczynna jest warta wsparcia. W podjęciu decyzji, którą akcje wesprzeć pomoże im przejrzysty, ogólnopolski portal

internetowy stworzony przez Ministra Administracji i Cyfryzacji, na którym będzie można odnaleźć wszystkie niezbędne informacje o prowadzonych zbiórkach publicznych oraz sprawozdania z nich. Dzięki zwiększonej przejrzystości to także lepsze możliwości kontroli.

Źródło – www.sejm.gov.pl

[as]

Nowe regulacje dotyczące pracy w niedzielę i święta

Od 6 marca 2014 roku obowiązują nowe regulacje dotyczące pracy w niedzielę i święta.

Nowelizacja Kodeksu pracy uchwalona przez Sejm przewiduje, że firmy świadczące usługi dla zagranicznych podmiotów działających w krajach, gdzie obowiązują inne niż w Polsce kalendarze świąt i strefy czasowe, mogą pracować w niedzielę i święta.

Nowe przepisy mają na celu pomóc w utrzymaniu dotychczasowych i tworzeniu nowych miejsc pracy oraz poprawić konkurencyjność polskiego rynku pracy. Ponadto, zgodnie z ustawą pracownicy objęci nowelizacją są uprawnieni do otrzymania dnia wolnego lub odpowiedniego dodatku do wynagrodzenia za świadczoną pracę w niedzielę lub święta.

Źródło – www.sejm.gov.pl

[as]

Klauzula wykonalności w formie pieczęci

Od 10 kwietnia 2014 roku nadawanie klauzuli wykonalności orzeczeniom sądu lub referendarza sądowego oraz ugom zawartym przed sądem następuje poprzez umieszczenie na tytule egzekucyjnym klauzuli wykonalności w formie pieczęci opatrzonej podpisem sędziego lub referendarza sądowego.

Nie jest już zatem wymagane, jak dotychczas, spisywanie odrębnej sentencji. Zmiana jest efektem wejścia w życie ustawy z dnia 7 lutego 2014 roku o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. 2014/293).

Źródło – www.sejm.gov.pl

[as]

Zbiorowe interesy konsumentów

Operator telewizji kablowej naruszył zbiorowe interesy konsumentów nie uprzedzając klientów o planowanych zmianach warunków świadczenia usług i został ukarany przez Prezesa UOKiK. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów potwierdził decyzję Prezesa UOKiK.

Postępowanie UOKiK wykazało, że operator informował abonentów o nowym regulaminie dopiero po jego wejściu w życie. Tymczasem o propozycji zmian warunków świadczenia usług przedsiębiorca telekomunikacyjny powinien powiadomić konsumentów

z wyprzedzeniem co najmniej jednego okresu rozliczeniowego. Abonenci powinni być też poinformowani o przysługującym im prawie odstąpienia od umowy, jeśli nie zgodzą się na zaproponowane zmiany.

Sąd podzielił stanowisko Prezesa UOKiK i utrzymał karę pieniężną. Wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie z dnia 28 lutego 2014 r. (XVII Ama 168/11) nie jest prawomocny, przedsiębiorcy przysługuje apelacja.

Źródło – www.uokik.gov.pl

[jk]

Przedłużanie umowy bez zgody klienta

Prezes UOKiK zakwestionowała praktykę operatora telekomunikacyjnego polegającą na automatycznym przedłużaniu umowy na kolejny okres bez pytania konsumenta o zgodę. Postępowanie UOKiK wykazało, że w regulaminie świadczenia usług spółki znajdowało się niezgodne z prawem i niekorzystne dla konsumentów postanowienie. Mianowicie spółka zastrzegła, że umowa zawarta na czas określony po upływie tego okresu, ulega automatycznemu przedłużeniu na kolejny, taki sam okres. Abonenci, którzy chcieli zrezygnować z nowego kontraktu, byli zobowiązani do złożenia pisemnego oświadczenia, co najmniej 30 dni przed upływem starej umowy. W konsekwencji praktyka ta wymuszała na konsumentach podejmowanie działań zapobiegających przedłużeniu umowy oraz ograniczała możliwość rezygnacji z usług przedsiębiorcy co jest sprzeczne z

dobrymi obyczajami, a tym samym niezgodne z prawem. Zdaniem UOKiK przedsiębiorca powinien zapewnić konsumentowi możliwość podjęcia świadomej decyzji dotyczącej przedłużenia umowy na kolejny czas określony informując go o upływającym terminie i przedstawiając mu nową ofertę. Warto podkreślić, że wśród przedsiębiorców telekomunikacyjnych istnieje powszechna praktyka przedłużania umowy na czas nieokreślony, jeżeli abonent nie składa deklaracji co do jej kontynuacji.

Za takie działania Prezes UOKiK nałożyła na spółkę karę w wysokości 194 833 zł. Przedsiębiorca zaniechał stosowania kwestionowanej praktyki, dzięki czemu możliwe było obniżenie sankcji. Decyzja nie jest prawomocna a spółka odwołała się do sądu.

Źródło – www.uokik.gov.pl

[jk]

5 mln za dostęp do sądu to za dużo

Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych jest niezgodny z Konstytucją RP.

Skarga dotyczyła opłaty sądowej wnoszonej na podstawie powyższego artykułu przy sporach związanych z udzielaniem zamówień publicznych. Istniejąca regulacja ograniczała prawo do sądu, ponieważ warunkowała możliwość wniesienia skargi od orzeczenia Krajowej Izby Odwoławczej od uiszczenia opłaty stosunkowej wynoszącej 5 procent wartości zamówienia

publicznego, jednak nie wyższej niż 5 mln zł. Przy zastosowaniu powyższej regulacji pojawiały się niejednokrotnie bardzo wysokie, zaporowe wpisy sądowe, co uniemożliwia w praktyce skontrolowanie orzeczeń wydawanych przez KIO.

Na nowych zasadach, zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, będzie pobierana opłata stała, której wysokość wynosić będzie pięciokrotność wpisu wnoszonego przed KIO. W praktyce wysokość opłaty będzie oscylować od 37.5 tys. zł do 100 tys. zł.

Źródło – www.trybunal.gov.pl

[aa]

Biernosc pozbawi pensji za gotowosc do pracy

W dniu 14 października 2013 roku Sąd Najwyższy wydał orzeczenie (II PK 16/13), w którym stwierdził, że pracownik powinien aktywnie manifestować gotowość do świadczenia pracy. Nie może się ograniczać do biernego oczekiwania na wezwanie pracodawcy. Powinien przynajmniej co jakiś czas powiadamiać go o miejscu przebywania i możliwości wezwania do pracy, zachowując przy tym formę dostatecznie informującą o gotowości do podjęcia obowiązków. Taką formą jest też comiesięczne żądanie wypłaty wynagrodzenia z tytułu gotowości do pracy.

W analizowanej sprawie pracownica została wyrokiem Sądu Rejonowego przywrócona do pracy jako sprzedawca w sklepie prowadzonym przez pozwanego

przedsiębiorcę. Sąd drugiej instancji oddalił apelację pracodawcy od tego wyroku. Trzy miesiące później powódka wniosła przeciwko pracodawcy kolejny pozew. Dochodziła ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy oraz wynagrodzenia za gotowość do pracy w sześciotygodniowym okresie po dniu prawomocnego przywrócenia do pracy. Również w tej sprawie SR zasądził na jej rzecz dochodzone należności, a apelacja pozwanego została oddalona. W uzasadnieniu tego wyroku SR wskazał, że po wyroku przywracającym kobietę na etat u pozwanego zgłosiła mu ona gotowość podjęcia pracy. Jednocześnie nie wykorzystała dziesięciu dni urlopu wypoczynkowego, a jej stosunek pracy uległ rozwiązaniu w drodze złożonego przez nią wypowiedzenia. W pozwie była pracownica utrzymywała, że pozostawała u niego w zatrudnieniu, ale mimo zgłaszania stanu gotowości do pracy nie

świadczyła jej z powodu przeszkód leżących po stronie pracodawcy.

Sąd I instancji wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził na rzecz powódki dochodzone należności. W sprzeciwie od tego nakazu pozwany domagał się oddalenia powództwa w całości. Twierdził, że pracownica nie udowodniła, aby w kluczowym okresie była w stanie gotowości do podjęcia i wykonywania pracy na jego rzecz. Wskazał, że informacja podana w pkt 6 świadectwa pracy: „przywrócona do pracy wyrokiem sądu z dnia...”, nie

może stanowić dowodu potwierdzającego wyrażenie przez nią gotowości do wykonywania pracy. Skoro kobieta nie miała zamiaru i nie wyraziła wobec pozwanego gotowości do podjęcia i wykonywania pracy, to nie ma podstaw do domagania się ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Sąd Najwyższy podzielił zdanie pracodawcy w tej sprawie.

Źródło – www.sn.pl

[jk]

Wynagrodzenie za pół etatu, a praca na cały

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 kwietnia 2014 roku (I PK 249/13) orzekł, że pracodawca

nie musi płacić pracownikowi dodatku za godziny nadliczbowe, jeśli osoba wykonująca pracę na część etatu ma dodatkowe zlecenia, których wypełnienie nie przekracza ośmiu godzin w ciągu dnia, a sposób rozliczenia takich zajęć nie został uwzględniony w umowie o pracę.

Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że zgodnie z art. 151 § 1 ustawy z 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (t.j. Dz.U. 1998/21/94 z późn.zm.) strony ustalają dopuszczalną liczbę godzin pracy ponad określony w umowie wymiar dla zatrudnionego na niepełny etat. Dopiero przekroczenie tej wielkości uprawnia pracownika do

uzyskania dodatku poza normalnym wynagrodzeniem. Skarżąca złożyła kasację, kwestionując taką interpretację przepisu. Uznała, że na jego podstawie osoba zatrudniona na część etatu jest dyskryminowana. Te argumenty nie przekonały sędziów Sądu Najwyższego i kasacja została oddalona jako nieuzasadniona.

Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że ustawodawca dokładnie określił, iż dopiero praca wykonywana ponad obowiązujące pracownika normy, a także czynności wykonywane ponad przedłużony dobowy wymiar, wynikający z obowiązującego systemu i rozkładu czasu pracy, stanowią pracę w godzinach nadliczbowych i jest ona dopuszczalna w razie szczególnych potrzeb pracodawcy.

Źródło – www.sn.pl

[ek]

Nie można uznać, że praca nie ma wartości

W wyroku z dnia 13 listopada 2014 roku (sygn. akt I PK 94/13)

Sąd Najwyższy uznał, że pomimo nieważności pisemnej umowy strony mogą nawiązać stosunek pracy przez czynności dorozumiane, w tym poprzez dopuszczenie zatrudnionego do wykonywania obowiązków. Sąd Najwyższy stwierdził, że zasada ta ma zastosowanie także do pracownika spółki handlowej oraz członka jej zarządu niebędącego współnikiem.

W przedmiotowej sprawie powódka pełniła funkcję członka zarządu na podstawie kolejnych umów o pracę. Przed nawiązaniem pierwszej z nich zgromadzenie współników podjęło uchwałę, zgodnie z którą jednego z udziałowców ustanowiono pełnomocnikiem spółki w celu nawiązania z zainteresowaną stosunku pracy. Umowa została rozwiązana za porozumieniem stron.

Powódka domagała się od pracodawcy wypłaty zaległego wynagrodzenia, ryczałtu za korzystanie w czasie wykonywania obowiązków z samochodu prywatnego oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Sąd I instancji uwzględnił jej żądania w całości. Stwierdził jednocześnie, że zgodnie z art. 210 § 1 Kodeksu spółek handlowych jedynie pierwsza z umów o pracę została zawarta prawidłowo, bo w imieniu spółki występował pełnomocnik powołany uchwałą zgromadzenia współników. Natomiast pozostałe kontrakty zostały zawarte bez powzięcia stosownej uchwały. Pracodawca był wówczas wadliwie

reprezentowany, więc podpisane umowy były nieważne. Zdaniem sądu powódka wykonywała obowiązki w warunkach typowych dla stosunku pracy, a wobec tego strony nawiązały taki stosunek w sposób dorozumiany. Według sędziów w ten sam sposób strony porozumiały się co do wypłacania zainteresowanej ryczałtu za używanie samochodu do celów służbowych. Sąd uznał, że kobiecie należy się też ekwiwalent za niewykorzystany urlop w wysokości obliczonej od ostatniego jej wynagrodzenia. Sąd II instancji oddalił apelację strony pozwanej i w całości podzielił pogląd Sądu I instancji. Od wyroku spółka wniosła skargę kasacyjną. Sąd Najwyższy oddalił skargę.

Zdaniem Sądu Najwyższego nie można uznać, że powódka wykonywała swoje obowiązki nieodpłatnie, albo że praca ta była bezwartościowa. Dla uznania, iż powódce przysługuje wynagrodzenie za pracę, kwalifikacja stosunku prawnego łączącego strony nie ma znaczenia. W ocenie Sądu Najwyższego niezależnie od tego, czy była to umowa o pracę, czy też umowa cywilnoprawna, na pewno miała ona charakter kontraktu odpłatnego. Tym samym zainteresowanej przysługuje wynagrodzenie za przysporzenie spółce korzyści, jakie ta uzyskała w wyniku pracy prezesa zarządu.

Źródło – www.sn.pl

[ek]

Prawo do sądu ważniejsze od wad formalnych

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 8 kwietnia 2014 roku (SK 22/11) orzekł o niezgodności z Konstytucją RP przepisów pozwalających na odrzucenie skargi kasacyjnej niespełniającej wymogu zamieszczenia w niej wniosku o uchylenie lub zmianę orzeczenia wraz z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia lub zmiany (treść art. 180 w związku z art. 178 i art. 176 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi) bez wezwania do usunięcia braków. Zgodnie z treścią przytoczonych przepisów Naczelny Sąd Administracyjny na posiedzeniu niejawnym odrzucił skargę kasacyjną, jeżeli ulegała ona odrzuceniu przez wojewódzki sąd administracyjny, albo zwróci ją temu sądowi w celu usunięcia dostrzeżonych braków. Wojewódzki sąd administracyjny odrzuca na posiedzeniu niejawnym skargę kasacyjną wniesioną po upływie terminu lub z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również skargę kasacyjną, której braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie. Skarga kasacyjna, aby nie została odrzucona, powinna czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym oraz zawierać oznaczenie zaskarżonego orzeczenia ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości, czy też w

części, przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, wniosek o uchylenie lub zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia lub zmiany.

Trybunał uznał kwestionowaną regulację za naruszającą postanowienia Konstytucji RP po pierwsze dlatego, że niespełnienie wymogu materialnego, skutkujące odrzuceniem skargi kasacyjnej, oznacza nieodwracalne pozbawienie strony możliwości rozpoznania sprawy przez Naczelny Sąd Administracyjny. Po drugie dlatego, że strona ponosi negatywne skutki błędu profesjonalnego pełnomocnika procesowego. Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że regulacja nakładająca na sądy obowiązek odrzucenia środków odwoławczych przed ich merytorycznym rozpoznaniem, ze względu na dostrzeżone nieusuwalne braki formalne, stanowi ograniczenie dostępu do sądu drugiej instancji oraz prawa zaskarżania orzeczeń wydanych w pierwszej instancji. Uznał, że w imię szybkości postępowania sądowego nie można poświęcać ochrony praw podmiotowych jednostek, a przymus adwokacki nie może usprawiedliwiać automatycznego odrzucania środków zaskarżania.

Źródło – www.uzp.gov.pl

[ek]

Do żądania ustanowienia służebności przesyłu użytkownik wieczysty nie jest legitymowany

Sąd Najwyższy w wyroku wydanym w sprawie o sygnaturze III CSK 174/13

stwierdził, że roszczenie o ustanowienie służebności przesyłu przysługuje jedynie właścicielowi nieruchomości. Użytkownik wieczysty nie ma prawa dochodzenia ustanowienia takiej służebności. Sąd Najwyższy podniósł, że użytkowanie wieczyste ma charakter czasowy. Mogłyby zatem powstać znaczne

wątpliwości co do statusu służebności po wygaśnięciu takiego prawa. Ponadto, jak stwierdza Sąd Najwyższy, nie może być tak, że użytkownik nabywa użytkowanie po cenie uwzględniającej obciążenie działki instalacją, a następnie domaga się wynagrodzenia za jej znoszenie. Użytkownik wieczysty może dochodzić swoich roszczeń,

związanych ze zmniejszoną użytecznością gruntu, w ten sposób, że będzie żądał zmniejszenia wysokości opłaty rocznej w związku z niższą wartością nieruchomości.

Źródło – www.sn.gov.pl

[ptw]

Okres użytkowania wieczystego nie wlicza się do okresu posiadania

W uchwale z dnia 28 marca 2014 roku (III CZP 8/14) Sąd Najwyższy na pytanie prawne

Sądu Okręgowego w Słupsku, które brzmiało: „Czy do terminu zasiedzenia własności nieruchomości wnioskujący może doliczyć okres, w którym biegł dla niego termin do nabycia przez zasiedzenie prawa użytkowania wieczystego przeciwko poprzedniemu

użytkownikowi wieczystemu, a które to użytkowanie wieczyste, przed upływem terminu do jego zasiedzenia wygaśnię, z uwagi na upływ terminu na jaki została zawarta umowa użytkowania wieczystego?” udzielił odpowiedzi, że do biegu terminu zasiedzenia prawa własności nieruchomości nie zalicza się okresu jej posiadania w zakresie treści prawa użytkowania wieczystego.

Źródło – www.sn.pl

[ptw]

Policja nie musi uzasadniać umorzenia dochodzenia

Przepis art. 325e § 1 Kodeksu postępowania karnego, który pozwala umorzyć dochodzenie bez podawania uzasadnienia, jest zgodny z

konstytucją – orzekł 25 marca 2014 roku Trybunał Konstytucyjny (SK 25/13). W/w przepis stanowi, że postanowienia o wszczęciu lub odmowie wszczęcia dochodzenia, jego umorzeniu oraz zawieszeniu nie wymagają uzasadnienia. W przedmiotowej sprawie w której skarżącym była osoba został podniesiony zarzut, że przepis ten jest niekonstytucyjny w zakresie, w jakim umożliwia wydanie bez konieczności sporządzenia

uzasadnienia postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia lub o jego umorzeniu. W istocie chodziło o ustalenie, czy możliwe jest skuteczne wniesienie odwołania od orzeczenia, które nie zawiera uzasadnienia. TK orzekł, że zaskarżony przepis, w zakresie, w którym zezwala na umorzenie dochodzenia bez uzasadnienia, jest zgodny z konstytucyjnym prawem do zaskarżania orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji i nie jest niezgodny z konstytucyjnym prawem do sądu. Ponadto, w ocenie Trybunału, przepis art. 325e § 1 k.p.k. nie wyłącza prawa pokrzywdzonego do wniesienia do sądu zażalenia.

Źródło – www.trybunal.gov.pl

[gw]

VAT przy aporcie

NACZELNY SĄD ADMINISTRACYJNY

Postanowieniem z 31 marca 2014 roku (I FPS 6/13) Naczelny Sąd Administracyjny odmówił podjęcia uchwały w składzie 7 sędziów w związku z zagadnieniem prawnym przekazanym przez Rzecznika Praw Obywatelskich, dotyczącym podstawy opodatkowania podatkiem VAT czynności wniesienia do spółki z ograniczoną odpowiedzialnością aportu w formie innej niż przedsiębiorstwo lub jego zorganizowana część.

RPO złożył wniosek o podjęcie uchwały rozstrzygającej rozbieżności pojawiające się w orzecznictwie, w kwestii określenia podstawy opodatkowania przy wnoszeniu aportu do spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na gruncie art. 29 ustawy o podatku od towarów i usług (VAT). Zdaniem RPO w orzecznictwie wykształciły się dwa odmienne stanowiska. Zgodnie z pierwszym, podstawą opodatkowania powinna być suma nominalnej wartości udziałów stanowiąca kwotę należną w rozumieniu art. 29 ust. 1 ustawy o VAT, natomiast druga

przyjmowała za podstawę wartość rynkową towarów lub usług pomniejszoną o kwotę podatku, stosownie do art. 29 ust. 9 ustawy o VAT.

NSA odmowę podjęcia uchwały uzasadnił brakiem, wbrew opinii RPO, rozbieżności w orzecznictwie. Ponadto NSA wskazał, że przepis, o wyjaśnienie którego wnioskował RPO, z dniem 1 stycznia 2014 roku został uchylony ustawą o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług z dnia 7 grudnia 2012 roku, w związku z niezgodnością z dyrektywami UE. Dodatkowo w postanowieniu z 31 marca 2014 roku NSA powołał się na swój wyrok z dnia 14 sierpnia 2012 roku (sygn. I FSK 1405/11), uznając, że na gruncie obowiązujących przepisów jego wykładnia pozostaje wciąż aktualna. Oznacza to, że każdorazowo w przypadku wniesienia aportu do spółki kapitałowej podstawą opodatkowania, określoną w myśl art. 29 ust. 1 ustawy o VAT, będzie wartość nominalna objętych w zamian udziałów.

Źródło – www.orzeczenia.nsa.gov.pl

[gw]

Przeznaczeniem niniejszego opracowania jest wskazanie na wybrane informacje i zagadnienia prawne, które nie mają jednak charakteru ostatecznego ani wyczerpującego i nie mogą zastępować profesjonalnej opinii ani porady prawnej. Zainteresowanych pogłębioną analizą lub wyjaśnieniem zagadnień przedstawionych w Newsletterze prosimy o kontakt z Kancelarią.

Koszalin, 30 kwietnia 2014 roku